

החגיגה היוונית שלי

המשבר הפיננסי והחשש מפשיטת רגל לא ממש מעיבים על היוונים המתגוררים בצפון המדינה. הרכסים המושלגים, אתרי הסקי, הרוגע והשלווה מזכירים בעיקר את שוויץ. מסע מרתק בהרי הפינדוס, ארץ לא נודעת שגם חלק מהמקומיים לא מכירים, כולל שפע בשרים, המון אוזו ולקינוח קפיצה קטנה למועדון באתונה

כתב וצילם: אופיר עדני

לפנות בוקר במועדון הדיוגנס, הוא הזמין אותי, והנהגה לכיוון זאוס, סליחה, יזהר הממזר. יש לי דייט עם אלה יונוניה.

שוויץ של יוון

שבוע קודם לכן עלתה חבורה עליזה על ארבעה רכבי ג'ונגל ויטרה בשדה התעופה של אתונה כדי להכיר קצת את יוון האחרת. יזהר גמליאלי - הבן של עלים של חברת "יזהר טיולי שטח - טריפולוגי" (Tripology) וחיים מור יוסף המדריך הידוע בכינויו "חומי", החליטו להוביל אותנו לטיול מרתק להרי הפינדוס היווניים. החברה הקטנה של יזהר מתמחה בלהכיר למטיילים פינות סספק אם המקומיים מכירים. מי חשב שביוון יש ארץ נסתרת וכמעט לא מתוירת ששימשה במשך מאות שנים כמקלט לכל הבורחים מעריצות, אי צדק ויוקר מחיה, בעת תהפוכות פוליטיות היסטוריות שידעה המדינה. אזור שמכמניו ונפתוליו ידועים היו למתי מעט ושיצר זן חדש של יוונים. קשוחים,

המסעדה ברובע פסירי המתחדש בא- תונה התמלאה בסועדים. שני נגנים ישבו על במה מוגבהת בפירת החלל והנעימו את האווירה עם שירי עם יוונים. השולחן החל להתמלא במנות שלמרנו להכיר היטב בשבוע החולף, אולם כאן התווסף להן טוויסט קטן. יותר פירות ים, קצת יותר תחכום בהגשה. בכל זאת, אתונה, ובטח הרובע הצעיר והתוסס הזה שרק לפני כעשור נודע לשמחה כשכונת פשע מוונחת חייבים לספק לעירוניים מטבח שירגיש קצת אחרת מהבישולים העממיים של הכפרים ההרריים הנסתרים, בהם הסתובבנו עד לפני פחות מיממה.

האווז מילא את הקנקנים ורדף בכוסיות קטנות אחרי הבירה, הבטן התמלאה והסיגריות של לפני, אמצע ואחרי הוצתו. נקודות אור אדומות ומעשנות שריצו בחופשיות מכל עבר, מתריסות בתעוזה וגוררות ישראלים שכבר הספיקו לשכוח איך זה לעשן בתוך מסעדה.

זו הייתה נקודת הזמן שניקולטה שאלה אם נרצה להזמין עוד משהו.

הרמתי את עיני מתלולית הצזיקי והזיתי בפלא. שיער שחור וגולש שמתפתל סביב עיניים כהות וחודרות, אף סולד, שפתיים אדומות מלאות ומשורטטות וסנטר נחוש שגומה במרכזו. ביד רר עדת גישתי אחרי המצלמה, נתק מסתורי בנבכי המוח גרם לה להישמט על השולחן בשאון שנשמע לאוזני כמו לפחות כמו קריסת האקרופוליס. מבט חטוף לצרדים גילה ששכניי לשולחן לא עדים לכל המהומה שיצרת לעצמי, מלבד אחד.

יזהר המדריך הצליב איתי מבט מלא משמעות, ובטרם הספקתי לציין קרא לאפרודיטה, סליחה, ניקולטה, הצביע לכיווני ולחש לה מספר משפטים. ניקולטה גלשה לעברי עם חיוך מזמין והמתיקה "אצטרף אליכם אחרי המשמרת בשלוש

את מעבר ההרים של רכס אגרפה עשינו תוך תפילות לכל פנתיאון האלים באולימפוס הקרוב. מעטה השלג הפך לקרח חלקלק, וכך נוצרה שיירה מזדחלת במהירות של פחות מ-5 קמ"ש. הנקיק העמוק בצד הראה נכונות נלהבת לקבל בברכה את פני המתחכם

מחוספסים אך רחבי לב ומכניסי אורחים. ההיסטוריה האדירה של המדינה והעם היושב בה מתפרצת מכל פינה. שמות האנשים והמקומות שמערבבים מיתולוגיה פגאנית, נצרות אורתודוקסית ושלטון רומאי, ביוזני ועות'מאני, מייצרים אווירה מופלאה. מכשיר הקשר בכל רכב לא הפסיק להורים סיפורים היסטוריים שזורים באגדות ומתובלים בהומור חד פרי מוחם של יזהר וחומי.

המשכנו לשעוט צפונה ומערכה. הים האגאי החל להתרחק מורחה. המעלות צנחו במהירות והגבעות פינו את מקומן להרים מוריקים מעוטרים בנזר לבן ומסנוור של שלג טרי. חורף בחבל אבריטיניה המכונה, בצדק, "שוויץ של יוון". זהו משכנם של אנשי ההרים, הרעים חומי, "צאצאי המלך אבריטו שנודעו במיומנותם בשימוש בחץ וקשת ובעבודתם את האלה ארטמיס, אלת הציד". יכול בהחלט להיות, המסעדות באבריטיניה שופעות צלעות טלה טריות ונפלאות. גן עדן לחובבי הבשר. קצת פחות לאחד מאיתנו, רם גלבוץ, שהחליט לקפץ בחרווה בשדות הצמחונות משל היה טלה צעיר בעצמו.

העיירה קרפניסי, בירת מחוז אבריטיניה, ידועה בעיקר בשל אתר הסקי הנושא את שמה וממוקם בפסגת הר ה"ולוכי" המתנשא מעליה. עכשיו דמיינו תמונה של אתר סקי באירופה בשיא החורף ופשוט תמחקו את האנשים. במבט ראשון נדמה שהגענו לאתר רפאים. הרכבלים משנעים ספסלים ריקים ממקום למקום. המסלולים שוממים. חלום רטוב של גולשים אמיתיים. היוונים, אלו שפינו לנו את צפון יוון בהתחשבות נפלאה שכזו וגרמו לנו להרגיש בטויל פרטי, אלו שמהווים את רוב הלקוחות באתר ומציפים אותנו בעונות כתיקונן, פשוט שומרים את הכסף בבית. זו גם הייתה הנקודה שנדמה שאי אפשר להמשיך

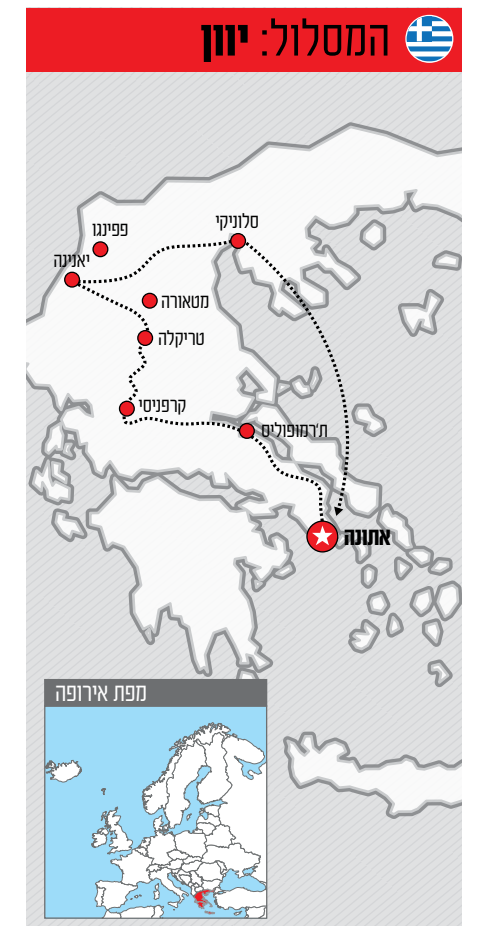

אזור שמכמניו ונפתוליו ידועים למעטים. שיירת ג'יפים במסע אטי על הקרח על רכס ההר. למטה: יזהר גמליאלי ואוכל מקומי

הנוף בשביל הנשמה, הבשר בשביל הגוף

בצד הדרך הצרה הראה נכונות נלהבת מדי לקבל בכרכה את פני המתחכם. כמה שעות מורטות עצבים אחר כך, נפער לפנינו מחזה שנראה מעט מורד לאחר מספר ימים מוקפים בהרים. מרובר בעמק ת'סאליה, מישור רחב ידיים שמשמש כאסם התבואה של יוון מחוסרת שטחי החקלאות. תופעה מרהיבה בדמות מונוליתים אדירים תוחמת אחת מפינות העמק. "מטאורה", קראו לה המקומיים, לא קשה לנחש למה.

לוקיישן ל"שר הטבעות"

חבל איפירוס סימן את התחנה האחרונה במסע ההררי שלנו. בניגוד למעבר ההרים של אגרה, מעבר "קטארה" מודרני וסלול ככביש מהיר. לא ניתן להרגיש את מאות שנות המאבקים על הדרך החשובה, שחוצה את הרי הפינדוס ומחברת את אסיה הקטנה לאירופה. מה שכן ניתן לראות הוא את העושר היחסי לו זכה האזור בעבר. לכך אחראי שליט עות'מאני נמוך קומה ממוצא אלבני בשם עלי פאשה, שכשלא עסק בתחביבו האהובים של השמדת עיירות קטנות על כל יושביהן והטבעת נערות באגם העיירה היפהפיה יאנינה, הראה יכולת אדמיניסטרטיבית מופלאה שהרימה כלכלית את חבל הארץ הקסום הזה.

הכפר פפינגו, בו לנו, מייצג נאמנה את כפרי זגוריה שחבל איפירוס. סלע הצפחה המקומי משמש כרעפים לגגות הבתים, הדרכים הצרות מרצפות כולן ועץ דולב ענקי מסמן כנהוג את כיכר הכפר. הר סלעי עצום ומושלג חולש על הכפר כחומה אדירה ומספק רקע רב הוד לבתי האבן הקטנים. את "שר הטבעות" ניתן היה בנקל לצלם כאן.

היומיים שבילינו בפפינגו היו שיא המסע. ביום מטיילים בניחותא בין פלאי טבע כמו קניון ויקוס שנחשב לקניון הצר העמוק בעולם, לבין בריכות ברולה נסתרות שגולות מעט ממזמי נהר הווידומאטיס, שיש אומרים שהוא הצלול באירופה כולה, וממשיכים לכפרים קטנים ומר כניסי אורחים. בלילה סועדים סביב אה ענימה של מסעדה מקומית קטנטנה שגאה בחומרי הגלם הטריים של הסביבה. בלא מעט מקומות מתוירים בעולם נרמה שמאז מרקו פולו לא הוגשה ארוחה מקומית אמיתית. בכפרי זגוריה מצאנו כפריים שנאמנים לאדמתם ומצליחים לזקק את רוח הסביבה באמצעות גבינות הצאן המקומיות, הטלאים והצמחים ההרריים.

בואי נרקוד עד אור הבוקר

שתיים בלילה. כוס וויסקי. הרעד הורגש היטב במועדון דיגנס בתאונה. 1,500 יוונים קפצו כאחוזי טראנס כשהסתיימו הופעות הלהקות הצעירות שחיממו את כוכבי הערב. חושך עטף את הבמה. כוס וויסקי. פיצוץ של אור ועשן גילה

את האליל המקומי - אנטוניוס רמוס, ששר בסגנון הלאיקו העכשווי. הקהל הכיר כל מילה. סלים גרושים בפרחים לבנים צצו מכל עבר, נישאים על ידי מלצריות נמרצות. כוס וויסקי. כל חצי שעה לערך עלה על הבמה עדר מלצריות נושאות סלים שריצף מחדש את הבמה לרגלי הכוכב. 20 יורו לסל וגם אתם תוכלו לזרוק פרחים על רמוס. לפרקים קצת חרדנו לשלומו כל אימת שיווני שרידי במיוחד התמסר מדי לרעיון ההפצצה המזורז הזה.

השעה כבר שלוש ורבע. זמן לכוס וויסקי. רמוס מוחלף עליידי הקאנון הוותיק טולוס וסקופולוס. שלוש וחצי. הוחלט על פיצול כוחות. אספנו כמה חבר'ה ויצאנו לחקור את אתונה עוד קצת. מסתבר שמוזגים וויסקי בעוד כמה מקומות בעיר. בלק אאוט. בוקר מטושטש. יוהר מביט בי ברחמים. ללא מילים הריץ הנניד שלו תמונות וקטעי וידיאו מהלילה החולף. ניקולטה מתחבבת, ניקולטה שרה, ניקולטה בריקוד ציפטרילי סוער על

שולחן. "היא חיפשה אותך", סינן לי בשקט. "התעכבה במשמרת, פספסת אותה בחמש דקות...". "עוזב שטויות", החזרתי לו, "תכף יש לנו ריאיון עם אריה מקל, שגריר ישראל ביוון, ומיד אחריו עם שר התיירות היווני בהילטון. יש לי המון שאלות על התחממות יחסי יוון-ישראל, בעיקר לאור התקררות היחסים עם טורקיה. אני לא רואה כיצד התעסקות במלצרית מקומית תעזור לי במידע החשוב שאני רוצה להעביר לקוראים בארץ". ■

The Long And Winding Road

אין הרבה כבישים בעולם שכיף לנהוג בהם יותר מאשר כביש גאה. לאלה מביניכם שכמהים לדעת באילו כבישים מדובר - גיל שגיב, מנהל השיווק של Avis, מביא את 5 הכבישים המהנים ביותר לנהיגה בעולם

הנתיב - מלאס וגאס עד Mammoth Lakes, 520 ק"מ, כ-6 חצי שעות.

בדרך הזו נהגתי בעצמי, והערכת הזמן של החברים מ-Google מעט אופטימית לטעמי. לי זה לקח יותר בכיוון של 10 שעות, בלי עצירות מיותרות. לפני שאתם יוצאים לדרך, ודאו שמכל הדלק מלא, כנ"ל לגבי הסוללה של הנניד (אם כי בחלקים מהדרך לא תהיה קליטה) ויש לכם הימ"רין מים. אה, כן, ותוודאו גם שא-תם לא ביולי-אוגוסט. המפוטרה בלב העמק חוצה בקלות את רף ה-50 מעלות - גיהנום אמיתי. ואחרי שווידאתם את כל זה, תתכוננו למדבר ענק, מישורי מלח מהממים וכביש אחד שמתפתל באמצע שום מקום. כראוי ל"אמצע שום מקום", כמעט ולא תפגשו ניידות משטרה לאורך הכביש. ולא, זה לא רמז.

● The Lang Whang, סקוטלנד

הנתיב - מאדינבורו עד אייה, 120 ק"מ, כשעה וארבעים דקות.

אם חשבתם עד היום שסקוטלנד זה רק וויסקי משובח וחצאיות משובצות, הנה עוד סיבה להקדיש מחשבה נוספת לצפון בריטניה. דרך זו, שהמקומיים מאמינים שהיא רדופת שדים (כנראה בגלל רצף של מקרי רצח מלפני 200 שנה), מאתגרת מאוד לנהיגה. היא עוברת דרך ארמת טרשים סלעית, באזור שהרבה נפשות חיות לא מבלות בו, ואם הכביש נחשב ל"מבודד" במונחים של סקוטלנד, לא המדינה הכי צפופה בעולם, אתם יכולים להבין לבר עם מה יש לכם עסק. כמעט ולא ניתן למצוא קטעי נהיגה ישרים - הדרך רצופה פניות, עיקולים, עליות, מורדות, ומה שעושה את הנהיגה לכיפית במיוחד - מיעוט כלי הרכב על הכביש. ■

gill@avis.co.il

Big Sur, תוכלו לחוות נהיגה מאתגרת, על שפת המצוק (וללא מעקה בטיחות), שתגרום ללב שלכם להזכיר לכם שהוא קיים ועובד. עם זאת, במהלך שעות העומס, ובמיוחד בקיץ, הכביש עמוס מכוניות שכורות, מה שגורם למהירות הנסיעה לרדת לאזור ה-60 קמ"ש.

● Col de Turini, צרפת

הנתיב - M' Sospel עד La Bollene, 48 ק"מ, כ-40 דקות נסיעה.

כביש זה הוא אחד הכבישים המפורסמים בעולם, ובין השאר שימש כחלק ממרוצי הטור דה פראנס ומרוצי ראלי שונים. הדרך, העולה עד לגובה של 1,600 מטרים מעל פני הים, היא צרה, רצופה בעיקולים מסוכנים (המון כאלה), ויש לנהוג בה מאוד בזהירות. גם אם אתם מחזיקים מעצמכם "מיכאל שומאכר הישראלי" - עדיף שאת הדרך הזו תעברו באור יום. בלילה, הדרך מכונה "Night of the long knives", אז עשו לעצמכם טובה ואל תנסו לברר מדוע.

● Green Ocean Road, אוסטרליה

הנתיב - Torquay עד Warnambool, 250 ק"מ, כ-4 שעות ורבע.

אם יסתדר לכם להגיע לאוסטרליה ולא להיתקע רק בסריני - אתם חייבים לעצמכם את החוויה הזו. הכביש המדובר הוא, פחות או יותר, גרסה מעודנת יותר לכביש מס' 1 האמריקני. וכמו בכביש מס' 1, גם כאן תתקשו להכריע מה מדהים יותר - הכביש או הנופים. אבל מכיוון שבעיניי נהיגה עסקינה, מוטב שתתרכזו בלהישאר בנתיב השמאלי. לא לכל אורכה הדרך מלווה את קו החוף, אך גם בקטעים ההרריים מדובר בחתיכת כביש.

● Death Valley, נבאדה - קליפורניה, ארה"ב

הנתיב - מלוס אנג'לס עד סן פרנסיסקו, 820 ק"מ, כ-11 שעות (על פי Google Maps).

באחד מטורי הקורמים כתבתי בהרחבה על נפלאות כביש זה, נופיו, פיתוליו ונקודות התצפית הרבות שלאורכו. עכשיו - הרשו לי לשים את הנופים והתצפיות בצד ולהתרכז בפיתולים. במיוחד באמצע הדרך, בקטע הקרוי